

- Застосування CLIL у школі надає більш глибокі знання з дисциплін, що викладаються. А самі шкільні дисципліни, що викладаються іноземною мовою, стають більш привабливими та цікавими, учні відкривають їх для себе з інших сторін.
 - Подолання страху «помилитися»; спілкування відбувається на іноземній мові, не звертаючи увагу на мовні помилки, якщо учень висловлюється логічно та зрозуміло. Тобто вивчення мови відбувається природнім шляхом;
 - Через занурення у штучно створене мовне середовище, засвоєння специфічних термінів, певних мовних конструкцій і розширення словникового запасу;
 - Використання різноманітних матеріалів: навчально-ігрових сайтів, книг та фільмів, онлайн-екскурсій, які сприяють зацікавленню та утриманні уваги на протязі уроку.
- Поряд з перевагами CLIL є ряд факторів, що стримують загальне впровадження CLIL:
- недостатня кількість постійного кваліфікованого викладацького складу;
 - обмежувальне законодавство; [2]
 - складнощі у підборі матеріалів для викладання, а також відсутність відповідних матеріалів;
 - батьківський спротив вищезазначеній методиці;
 - збільшення навантаження на вчителів.

Проте, успіхи впровадження методики CLIL у деяких країнах, свідчать про ефективність, доцільність і можливості застосування цієї методики у загальноосвітніх школах. В Україні вищезазначена методика не має широкого застосування. Лише випадки часткового застосування в приватних школах або ВНЗ. Приватні школи зауважили, що застосування методики CLIL є успішним, а також схвалюється батьками учнів. Таким чином, опираючись на досвід світових країн, а також українських приватних шкіл можна зробити висновок про ефективність і цілком реальні можливості впровадження методики CLIL у загальноосвітніх школах. Цей новаторський підхід дасть змогу вчителям зробити свої уроки цікавішими та продуктивнішими, а учням – збільшити та якомога довше утримати мотивацію та інтерес до навчання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Sheelagh D., Christine P. (2007). Teaching Other Subjects Through English (Oxford Resource Books for Teachers). USA: Oxford University Press.
2. Marsh. D. (2012). Content and Language Intergrated Learning (CLIL). A developmet Trajectory. Cordoba: University of Cordoba.
3. Uncovering CLIL. Content and Language Integrated Learning in Bilingual and Multilingual Education / Peeter Mehisto, David March, Maria Jesus Fringols. – Macmillan Books for Teachers. – 2008.
4. Coyle, D., Holmes, B. King, L. (2009) CLIL National Statement and Guidelines, Cambridge: The Languages Company.

Дячок В. А.

група Англ.-31

Волинський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Шелудченко С. Б.

ПРОБЛЕМА ЖАНРУ В РОМАНІ У. КОЛЛІНЗ «МІСЯЧНИЙ КАМІНЬ»

Проблема літературного жанру постала ще в період античності, коли нею зацікавився Арістотель і виклав свої міркування у трактаті «Поетика», розподіливши поетичні твори за предметом, способом і засобом відображення [1]. Дослідженнями у цій сфері займалися – Г. Гегель, Ф. Брюньтєр, В. Фашенко, У. Еко, А. Вежбицька, Дж. Свейлз, О. Селіванова, М. Халлідєй та інші. Великий внесок у вивчення жанру зробила дослідниця Н. Копистянська

своєю працею «Жанр, жанрова система у просторі літературознавства». Зараз активно вивчається питання жанрової парадигми, що «... не лише пасивно повторюється, а й активно розвивається завдяки комбінуванню розрізняювального жанрового елементу в різних пропорціях із різнорідними жанровими складниками» [2, с. 203].

Детектив як популярний роман утвердився лише у 19 столітті. Авторами перших детективів є Е. По («Вбивство на вулиці Морґ», «Таємниця Марі Роже»), У. Коллінз («Місячний камінь», «Жінка в білому»), Г. Честертон («Мудрість отця Брауна», «Алібі актриси»). Вивченням літературного доробку У. Коллінза займалися такі дослідники як: К. Робінсон, О. Кешакова «Батько англійського детективного роману», Ж. Рюе «У. Коллінз».

У. Коллінза вважають одним із наступників Е. По. Завдяки йому замість невеликих детективних новел жанр отримав у своє розпорядження детективний роман, а значить широке поле дій. При цьому кримінальний матеріал перетворюється в У. Коллінза в засіб дослідження справжнього життя, а важливе питання про те, чому зроблений злочин, що так мало займав у Е. По, в У. Коллінза здобуває першорядне значення [5, с. 125].

Тема дослідження творчого доробку У. Коллінза не втрачає своєї актуальності й нині, адже твори автора є жанрово складними.

Маємо на меті окреслити жанрову специфіку роману «Місячний камінь», яка передбачає визначення жанрових ознак детективного роману та простеження суміжних йому жанрів.

Сучасне літературознавство виробило різні підходи до вивчення поняття жанр та його структурного наповнення. Це стосується передовсім визначення змісту самого терміну, адже і словники, і окремі літературознавці трактують по-різному. До того ж, дослідники вказують на розмитість жанрово-родових категорій [4, с. 168]. Отож, універсального поняття жанру не існує. Проте всі визначення мають спільну рису, а саме – підкреслюють закріпленість, «кодифікованість», стандартність жанрових рамок [3, с. 33]. Визначення жанру твору є його текстовою вказівкою. Жанр впливає безпосередньо на обсяг художнього твору та відображається у його мовних одиницях.

Епоха утвердження детективу як цілісного та незалежного жанру – це епоха романтизму, якій передував просвітницький реалізм, з усіма його тенденціями розвитку та просвітленням особистості, на фоні яких і зародився детектив. Провідне місце у цей період зайняв маловідомий жанр готичного роману. Готичний роман був основою появи різноманітних видів детективного роману [5, с. 124].

У детективному романі У. Коллінза простежують риси індивідуального авторського жанру. Тобто, письменник творить жанр, у якому він хоче працювати. Це здійснюється шляхом об'єднання або, навпаки, відокремлення різних жанрів [3, с. 36].

Питання визначення жанру цього твору є досить дискусійним. З одного боку, його характеризують як детективний роман, адже злочин у романі виявлено за допомогою логічних висновків, детектив Кафф робить висновки на основі аналізу зібраних доказів, а злочинцем виявився герой, який зіграв досить помітну роль, а саме Годфрі Ебуальт. З іншого боку, цьому роману приписують кримінальний жанр, адже у романі спостерігається низка конфліктів, за допомогою яких автор У. Коллінз створює психологічний портрет злочинця, мотивацію поведінки та пояснює причину злочину.

«Місячний камінь» розглядають також як епістолярний роман. У романі чимало прикладів листувань між героями, у яких вони діляться переживання, сповіщають про свої наміри, прохання, зізнання у коханні та навіть каяття. Серед жанрів роману визначають також літературу жахів, адже під час прочитання роману автор спонукає читача переживати страх, тривогу, хвилювання та напругу. У романі також присутні характерні ознаки містичної фантастики, а саме магія, вплив надзвичайних сил, які не піддаються поясненню; герої стикаються з надприродними явищами тоді, коли три індуси застосовували магію, щоб дізнатися, де захований місячний камінь і як його викрасти.

Отже, дослідження художнього твору, у якому поєднано декілька жанрів є досить складним. Аналіз роману здійснюється за умови єдності усіх жанрових компонентів. Роман «Місячний камінь» є синтезом найрізноманітніших жанрів: детектив, кримінальний жанр, епістолярний роман, фантастика жахів та містична фантастика. У. Коллінз поєднує детективну лінію із сімейно-побутовою. Автор описує не лише пошуки зниклого каменю, а й звички героїв, риси їхнього характеру та способи життя.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арістотель. Поетика : в 2 т. Київ : Мистецтво, 1967. Т. 2 : Пам'ятки естетичної думки. 137 с.
2. Будний В., Ільницький М. Порівняльне літературознавство : навч. посіб. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2008. 430 с.
3. Гоца Н. М. Проблема визначення поняття «стиль» жанру роману та методи його аналізу. Філологічні трактати. 2009. Т. 1. № 3-4. С. 32-42.
4. Кушнірова Т. В. Жанр як структурована категорія сучасного літературознавства. Наукові записки ХНПУ ім. Г. С. Сковороди. 2010. Вип. 1 (61). Ч. 2. С. 168-175.
5. Цимбал М. В., Ключко Л. І. Становлення детективу як жанру у контексті світового літературного процесу. Перекладацькі інновації : матеріали III Всеукр. студент. наук.-практ. конф., м. Суми, 15-16 берез. 2013 р. Суми : СумДУ, 2013. С. 124-125.

Жовтюк Т. М.

група зМAM-11

Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Ладика О. В.

LINGUACULTURAL CONCEPT AND ITS MAIN FEATURES

Studying the problem of the relationship between language and culture, which has been developed by native and foreign scholars for several centuries, in the second half of the 20th century gave rise to a new science – linguaculturology.

It is linguaculturology that is called upon to answer questions about the ways of coding culture by language, about the transmission of various cultural information by certain linguistic phenomena (N. Arutyunova 1999, N. Krasavsky 2001, V. Maslova 2001, Z. Popova 2002, Y. Stepanov 2001, I. Sternin 2000, V. Teliya 1996, Vorobyev 1997). Its main research goal is to analyze the cultural and linguistic competence of members of a particular ethnic group, to study their mentality as representatives of the cultural and social sciences.

Despite the fact that linguaculturology is one of the most actively developing areas of modern linguistics, the problem of cultural concepts is among the rather controversial issues in this area of linguistics. The conceptual sphere, the immanence of development and the openness of its borders are indisputable, includes concepts that have been sufficiently thoroughly studied, and those whose studies cannot be considered completed.

Such linguists as V. Teliya, N. Bragina, E. Oparina and I. Sandomirskaya [7, p. 56-57] stress that language is the means of representing and reproducing culture. Culture is assumed to be implemented on the content plane of linguistic expressions, reproduced in an act of denomination and transmitted from generation to generation through linguistic and cultural norms of usage. Consequently, language can be seen as an important mechanism in the formation of a collective cultural identity. Phraseological units are often carriers of cultural connotation. The possible sources for the culture-specific interpretation of phraseology refer to basic culture-specific approaches: i.e., ethnolinguistic, linguo-cultural and contrastive approaches.